

Павлина Петкова

ПРЕЗ
СЕЗОНИ
И ДНИ

ХАЙБУНИ

АСТАРТА

2018

© Павлина Петкова – автор, 2018
тел. 089 7029117, e_mail: pavl_5lova@abv.bg
© АСТАРТА – графично оформление, 2018

ISBN 978-954-350-

С ЦВЯТ НА ЕСЕН

В дланите – хербарий.

Спомен.

Години, години...

Старите албуми. Пожълтели от дъха на времето. Събрали в себе си спомени от детството и младостта. Вълнуващи срещи, загадъчни усмивки, раздели. Оживяват пред погледа ми виенски колела и шарени балони политат към небесата. Смях и глъч изпълват пространството на минали мигове. Охлузени колене, бягащи във висините облаци, подгонени от вятъра птици. Като кадър от филм преминават картините.

Намирам хербарий между листи и снимки от първата среща и първото влюбване. Взирам поглед в изгубилите блясък очи. Миналото не прощава на никого. Взема за себе си лъчезарието от лицата, усмивките вражда в царството на тишината. Безмълвие е запечатало устните.

*Лица без блясък,
времето-съдник
брои залезите.*

СУТРЕШНО КАФЕ

*Отварям очи.
Изгревът
събужда спомени.*

До масата – кафе. Обичам го тъмно и силно. Без подсладители. В голяма чаша. Отпивам бавно, за да усетя аромата. Ободрява ме.

По лицето усмивка заиграва, а в душата – пеперуди.

КЪМ СПИРКА „ЩАСТИЕ“

Наближавам отправната точка. В ръцете свивам чадъра, мой спътник безгласен. Облаците се разкъсват и правят път на светлината. Лято е. Слънцето се прокрадва по небосвода, а може дъга да преметне тяло над хоризонта.

Двойка врабчета се къпят в локва. Покрай тях плуват лодки от паднали от дървета и храсти листа. Съзерцавам ги. Влюбени птички нехаят за хорските тегоби.

Вървя, а душата ми, намерила прохлада, иска да полети над делника и да намери рая, където поклъват надеждите.

Ускорявам крачка.

*Облачни дни.
Събирам в шепите си
вятър.*

СТЪПКИТЕ НА ЕСЕНТА

Пъстролики черги есента тъче. Птиците отлетяха. Уморен, хоризонтът на хълма приседна. Небето заплака със сребърни сълзи. Осиротя дървото, запустяха гнездата. Цвете поех от последните ласки на слънцето. Денят паяжина плете и я спуска над угарта. Избродирани листи над полето танцуват.

Пристъпвам с тъга.

Вчера бе лято, а утре...

Топка

сред окапали листа.

Таралеж.

СУХАТА РЕКА

Не река, а бара се нарича вече. Събраха се бреговете ѝ, но не в прегръдка, а от мъка.

Няма ги водите, замлъкнаха чучурите на чешмите. Бурени никнат по пресъхналото дъно.

Момите, които някога платно в нея белеха, сега са старици с избелели кърпи на главите.

Нозете им, както сновяха по хармана, сега никой ги не види. Плиснаха се водите, времето мъртво се роди. Няма смях и песни, задевки, звън на менци. От болка земята се пропука, слънцето пресуши реката. Сега тече в царството на легендите.

*Крайпътен камък –
обелиск
на времето.*

*След мравешката колона
есента навява
спомени.*

БАГРИ И ЦВЕТЯ

Танц с вятъра есента заиграва. Пожълтяват листата. Липата размята коси керемидено-златни. Септември прелива смокиново-кехлибарен. На ръба на хоризонта мъглата закачена. Под звуците на дъжда капчуците тъжат за лятото.

*Денят спуска завеса
от огнен залез.
Звезди – фойерверки.*

БУРЯ

Притъмня. Небето сякаш падна и се сля със земята. Гръм се разнесе. Вихрушка пепел донесе. Разви се буря. Не се виждат висините. И няма път. Следи от стъпки няма.

Врабецът сгушен под стряхата немее.

Нека вилнее, нека лудува, а после неканена къде ще се скрие?

Не тая буря е опасна, а другата, която във душата властва и в дните засява раздора.

*Следвам пътя,
да не сбъркам посоката.
Срещата е близо.*

ДЪЖДОВНИ ДНИ

*„Сто години самота“ ...
Дали живях?*

Небето се продъни. Вали вече цели две седмици и не спира. Мрачно, сиво... само порои. Земята прогизна, влачи реколтата, подкопава пътища и свлачища. Опустошава градини, ниви и души.

Къде се закачи небето, та се раздра? Толкова много вода се излива. Само мъка и въздишки. Същински потоп.

Прогизнали до кости, на свети Илия се молим. Спри!
Свърши лятото. Вятърът вее пъстрата есенна риза.

*Порой от мисли.
Крепи ни
надеждата.*

ЖИВОТЪТ - ПРЕЧУПЕН КЛОН

Птиците в гнездата спят. Един прозорец свети с мъглява светлина. Самотник, забравен от съдбата, всяка вечер реди картите на живота. Премисля всеки ход и сам си говори: Защо? Къде сгреши?

Къде са децата? Внуците? Защо е тъй наказан?

Щурците точат струни под лунна светлина. Тъга навява от песента им. Спомен за безгрижно детство с безкрайните бабини приказки. За устрема на буйната младост, за любовите. За девойката, на която във вярност се вrece. Но всичко остана в миналото.

Животът е хазарт. От последното раздаване изтегли картата на самотни дни и нощи.

Как мозайката на пъзела отново да нареди с тези треперещи ръце? Как да се примири? Днес е зле, а утре?

Нощта намята хладен плащ.

*Вечер.
В залеза –
рана.*

ДУШЕВНИТЕ СТИХИИ

Кой отвори кутията на Пандора? Стихиите вилнеят, съскат, премятат из въздуха каквото достигнат. Брулят овошки, заличават стъпки. Ледена хала небето изпрати. Разсъблича дървета, храсти, отнема пъстротата от цветята. Всичко е в тиня и кал. Кой зъл магьостник открадна слънцето? Моля се на всички светии да ни пощади това развилняло се време.

Къде сгрешихме, че Бог така ни наказва?

Време е да изчистим душите си от човешката злоба и завист!

*Обгорена книга
сред руините.
Спасени думи.*

МИГ ЗА ВЕЧНОСТТА

Времето запечата жълтата снимка на есента.

Пчела, свила крила в цвят на минзухар, по поле от слънце прегоряло. Сред лабиринт от подгонени от вятъра тръни се подава глава на земна катерица. На близката драка паяк паяжина плете. Дали ще улови ветровете?

Патици в небето прекрояват хоризонта.

Няма пойни птици.

Пътят към пчелина

ухае на есен.

ЗЛАТНАТА ДРЕХА НА ДЕНЯ

Пътеката осеяна с пожълтели листа. Есенни минзухари греят, сякаш са свецици запалени.

*Сенки на птици.
В съня ми –
лято.*

*Листопад.
Зимата очаква
хербарии и спомени.*

АКВАРЕЛ

Ранобуден есенен вятър гони политнали листи по угарта,
рисувани сякаш с невидима четка от ръка на художник не-
знаен.

*Лист забравен –
душата ми,
трепти на върха.*

СБОГУВАНЕ С ПТИЦИТЕ

Есента напомня за себе си. Дните накъсяват. Мъгли. Стопаните се радват на последните слънчеви лъчи. Гроздето вече е обрано. Кипи кръвта във вените, вино непрекипяло. Душата покой не знае.

Скоро вятърът посоката си ще смени.

На топло край камината приказки на внучетата ще чета.

*Извървени пътица.
Обувки прокъсани
и поклон от цветя.*

ПРОЛЕТНА ПЕСЕН

Дългоочаквана пролет. Живителна. Всичко се възражда за нов живот. Високо в планините остава споменът за зимата. Ручей бълбука и приглася на веселото чуруликане. Пчели жужат в цъфналата вишна. Душата – за полет готова.

*Орна земя
и птичи ята.
Пролетна песен.*

УСМИВКА НА ВЕЧЕРТА

Когато привечер се завръщам у дома, звезда вечерница ми се усмихва. Влак изсвирва. Слънцето зад хълма скрито. Пурпурни отблясъци напомнят все още за него. Премрежени сенки се отразяват по витрините.

*Дърветата в позлата.
Вятър
и паднало гнездо.*

КУРБАН ЗА СТИХИИТЕ

Месец май е. Мина и Гергьовден, а времето не укротява своите стихии. Нима не му дадохме курбан? Пекне слънце, сякаш ни се присмее, и се скрие зад облак. След него се задава лютата хала и градушка отпраща към земята.

Плаче природата с ледени сълзи, наказва ни за нашата самозабрава. Възгордыхме се, посегнахме на дробовете ѝ. Сега дишаме сероводородни съединения.

И жадуваме сутрин да се събудим от птича песен и да отпием от свежестта на утрото...

*Лодки –
птичи гнезда
в калта.*

СЪДБАТА НА МОРЯКА

Морякът не търси спасителен остров, а вести от свидния и мил роден бряг. Дали у дома здрави са всички? Как са тате и мама? Жената? Децата? Целувки по вятъра им изпраща...

Какво е морето? Симфония в синьо, която разпалва кръвта във вените. Жена недолюбена, непуснати от децата хвърчила. Вино, с приятели недопито. Прошка, от родители невзета. Буря – стихия от неизплакани сълзи.

Омая е то! Любов споделена.

Кораб на хоризонта.

Лястовица дом гради

от кал.

Библейско начало.

ВЯРНАТА ПОСОКА

Пътуват птиците. Пътуват в своите посоки. Кой ли пътя им е начертал? Дали имат компас и пътни карти, или следват невидима дия в небето? С поглед следя полета им. Питам се дали звездите са им ориентир, или зовът на сърцето ги повежда в правилната посока. Може би перата, изпаднали в старите им гнезда, притежават притегателна сила в обратния им полет?

Смаляват се в небето. Стават все по-малки и по-малки, скоро ще достигнат до предела на очите.

Как да почувстваме техните вълнения, когато се сливат с облаците и кълват от небесната градина?

*В гнездото лястовици –
любовна двойка.
Заник.*

ЩАСТИЕ

Седнах в парка край детска площадка. Царство, изваяно като от приказка! Смях, глъч и олелия! На душата ми стана леко, леко... Загърбила делнични мисли, се върнах години назад.

*Къси панталонки.
И на пожълтелите снимки –
синини по колената.*

Слънцето хвърля последни отблясъци високо по върховете на дърветата. И животът ми клони към есента – богата съм!
В ръката ми се гуши детска ръчичка.

ПРЕДПРОЛЕТ

Пуст е още морският бряг. Няма влюбени двойки. Рано е за детски смях и игри.

*Бадемите в цвят.
На кея – гларуси.
Мокър пясък.*

Самотни гнезда с ветровете спорят.

ЛЕТЕН ДЕН

Там, на отсрещния рид, в марањята, стадо под дърветата е запладнило. Млад козар със свирка свири – тъжно, протяжно. Мъка ли мъчи душата му или за изгората тъгува?

Денят леко се изнизва, макар че светликът на небето е още високо. Дълъг летен ден. Но и той има край. Стадото към кошарите поема.

Луната ще изгрее. Звезди, шурци, светулки с нея късния час до изгрева ще споделят.

Нека нощта пречисти мислите! Да повярваме в доброто!

Изгрев.

Песен на будилник

и капки роса.

ВЕЧЕР КРАЙ МОРЕТО

Загледаш ли се в морето, примамливо те привличат вълните.

Небето свети с ярка светлина и звездите се оглеждат в морското огледало.

Денем градчето е палитра от шарки на художник. Ококорени, прозорците надничат сред сакъзчета и петунии. Дали селската градина не е дошла на гости на градските тераси, или обитателите са запазили спомена за своя първороден корен?

Лодките дремят в прегръдката на брега. Нека прибоят укроти своята стихия и лунната подкова се запъти към своите постели. Тогава слънцето ще навлезе през прозорците, за да придърпа завивките с покана за ден от топлина и обич.

*В прозореца – сянка
на забавен каданс.
Птица се оглежда.*

БЕЗКРАЙНО ДЕТСТВО

Нов ден. Майска утрин. От радост стрехите плачат. Птиците отново са тук. Едно дете иска да стигне изгрева. След птиците бяга изподрано.

В съня му приказки нахлуват.

То мечтае за едно безкрайно лято.

*Книжна лодчица -
във водата търси
спасителен бряг.*

НА ПРАГА Е ДЕНЯТ

Утрото подаде глава зад хълма. Съмва. Слънцето суетно се оглежда и с първите лъчи буди птиците. После подпалва единия край на небето, за да изсуши житата. Къщите слагат аленни шапки, а комините сякаш са забучени пера. Денят събира малки бисери по тревите. Заискрява всичко. Невидим аромат във въздуха се носи – квас за погачата на деня.

*Костенурка на пътя,
устремена към целта си.
Дали ще я достигне?*

ТРЕВОЖНИ МИСЛИ МЕ СПОХОЖДАТ

Слънцето се скри зад облак. Птица кресна и млъкна. Контурите на къщите се сляха.

Севера ли усещам в гърба си, или някой диша зад мен?
Дърво без корен съм, люлея се във всички посоки.

Кога тая буря ще стихне?

Ще открия ли отново себе си?

Дъхът ми секва. Ще успее ли да задържа с ръце небето?

Напукан, черноземът плаче за дъжд.

Спи градът.

Прегърнати сенки

под уличния фенер.

ИЗГРЕВИ И ЗАЛЕЗИ

В ръцете ми – снимки чернобели и пожълтели писма. Спо-
мени свидни от детството ме връщат в бащиния дом. Отново
чувам песента на пресипнало шурче в ноци светлолуни. До-
лавям мирис на сено и чернозем. Потичат мислите като при-
дошла река. Лавандулови сънища, безгрижни дни. Добро и
зло поставям на везни.

Татко от прага изпраца последните слънчеви лъчи. Зима-
та замислено посреща и хлад душата му сковава. Ръцете на
мама в клони се вплетоха – гнездо за птиците.

Вятърът в лозницата шуми. Неми са самотните стрехи.

Две ръчички ме държат по пътеката към утрешния ден!

*Мълчанието на небето –
в празни щъркелови гнезда.
Време за ново начало.*

НАТЮРМОРТ С ЕСЕННИ ЛИСТА

Вятърът в короната на кестена се спря. Орони листа и жълто-сламен килим разтла по земята. Под окапалата шума малки таралежови топки подават глави. Есента се приюти в празните клони.

Настана тишина.

След някой ден и мъгли ще се настанят в полето.

Оловното небе тъжи за мокрите крила на птиците. Дърветата са със свлечена край дънера кехлибарена риза. Облак надвесен се мъчи да скрие голотата на гората.

Зима идва.

*Щурче припява
на спомените ми.*

НОСТАЛГИЯ

Посреща ни пейката с проядени дъски. В къщата отдавна се е настанила самотата. И стаята е празна. Паяче царува в детските ми тайни. Кукла и писма дремят в забрава. По стените диря стари белези и спомени, в ъглите свити. Къде висеше кандилото на мама, което хвърляше светлик из стаята?

Забравена книга е животът – разгърнеш ли я, спомени изпадат.

Вън – стари круши – ръце с накацали гнезда. Загльхнал живот, ручей изтекъл. Слънцето сбира лъчите си на запад, стиска устни къщата да не рухне под напора на дните.

С ключ заключвам времето. Посявам щастие в нивата на самотата.

*Птици в небето.
Парад
над изкласили жита.*

МРАЗ

Вълчи вой следва скорошна пъртина. Дали е пътник закъс-
нял или объркано животно?

Бяло в бялата нощ поглъща погледа. Студ наостря ками.
Дънерите се гушат в снега. Бяла риза самодивска е облякла го-
рата.

Къде ли погледът спира? Дано изгладнелите вълчи гърла
не достигнат своята цел!

*Пожъната нива.
Златото на лятото –
в питка.*

ПРЕД ПРАГА НА ЗИМАТА

Дали ще видя днес как есента сламено-руси коси размята?
Върбите се оглеждат в синьото огледало на здрача. Приготвят се за вечерния бал. Гласът на самотна китара се носи над засе-тите ниви. Първа звезда на небето изгрява. Скоро и луна гнез-дата ще освети. Стушени птици сънуват на лятото разпилени-те златни зърна.

Нима той миг не е награда!

Стига ми да съм щастлива за цял един живот.

Волска кола

по сенокос.

Пеещи колела.

В ЗИМНИТЕ ДНИ РАДОСТ СЕ РАЖДА

Вали. Нека си вали! Зърното вече е в браздите. Остава да кълни.

Зимата напомня за себе си. Скоро всичко ще е бяло – пътища, долчинки, градове и села. Под окапалата шума - калинки и щурци.

Дъждът ръми монотонно.

Предчувствие имам за радост.

На коленете ми внуче и книжка с картинки.

*Дърво клони размахва
за полет.
Корените му – окови.*

ДИВИ ТЕМЕНУЖКИ

Отидох в гората за теменужки. Вървях по диря, оставена от звяр. Сред храсти се провирах. До скалата стигнах сред упойващ аромат. Питам се кой ли ги полива денем, а нощем под звездите завива? Диви теменужки. Растат на воля сред прокрадваща се светлина. Те цвете са прекрасно. И билка са – от Бога дар!

*Пролет.
С нови надежди
светът се буди.*

ПЛАДНЕ

Безкраен летен ден. Слънцето високо. Няма облаци, няма вятър. Мараня. Тук-там прелита птица и се скрива.

*Божа кравичка
пълзи под листото.
Какъв нек!*

ВЕДИ В НОЩТА

Слънцето се скри. Мракът настъпва. Страхът дебне от всеки тъгъл. Вятърът заспа. И цветята спят. Лилави сенки пръскат аромат. Звезда вечерница изгрява.

*Сред коприва и троскот –
дом запусиял.
Камината в паяжини.*

В СЪРЦЕТО СИ Я НОСЯ

Къде си, Родино, с твоите пътища? В коя посока да поемат нозете ми? Времето от слънчева сърма дрехи изплита. Дано не ги отвее вятърът.

Пътник съм. В браздата на деня полагам семе. Нека утре да кълни – дом за птиците да стане.

Не искам да съм чужденка в своята страна.

Волна да се скитам по света, но при тебе пътят да ме връща.

Имам си Родина...

и четирилистна детелина.

*Пресъхнал извор,
чешма обрасла с мъх.
Менците – в музея.*

ПИСМО ДО РОДИНАТА

Моя Българийо, мила Родино! Земя на дедите ми. Мой корен, надежда и обич! Ти си в пулса ми, отмерващ времето. Ти си в сърцето и мислите. По пътя труден вървя, но искам в теб да остана. На татко молитвите в залеза да чувам. Да долавям как тревите плачат с мене за стъпките на мама. Внуците ми пеперуди да гонят.

Първи крачки в теб направих. Първи трепети и стихове реших. Нека думите ми са за тебе песен.

Стрехите ти не ще останат неми. На колко герои костите си приютила! Споменът за тях ще бъде утеха и топлина не само за днес и утре.

Свята си, Родино мила!

Бъди!

*Птиците – към небето,
погледът – към хоризонта.
Все надалече.*

В ЦАРСТВОТО НА МЪЛЧАНИЕТО

Докъдето погледът ми стига, все е бяло, бяло... Небето е разпиляло от нощвите брашно. Девствена красота превзема очите. В безмълвие дъхът замира. Снежна красавица! Никъде не се вижда ни следа, ни човек. Само тук-там дим се вие към небето. Няма покриви, няма комини. Една голяма тепсия, покрита с бяло платно. Искри снегът под зоркия поглед на луната.

Дали там, където е мама, четат „Леденото царство“?

Зима.

Няма пъртина.

Татко е сам.

РОЖДЕН ДЕН

*Свети небето.
Песен на петел
събужда деня.*

Родена съм през март. Петък, 13-ти. Но какво от това?! Не съм фаталистка. За мене е щастлива дата. Нека си е променлива Марта. Земята се пробужда, нов живот начева. Мартеници вплита в клоните – скоро пъпките ще наедреят. Кокичета, синчец, иглики с вятъра флиртуват.

*Писмо от раздавача.
В него –
цвет.*

В ПРЕГРЪДКАТА НА ПРИРОДАТА

Обичам работата си. Още повече харесвам мястото, където минава работният ми ден. Такава величествена природа! Зеленина, цветя и дървета – орехи, борове, брези, ели... Песен на птици, жужене на мушици, полет на пчели и пеперуди. Късче от рая. През сезоните флората сменя своите багри – облича се в бяло и розово, в лилаво, жълто и зелено. Борове и ели величествено извисяват върхове.

Сред тази съвършена красота се открояват складовете и пътищата, по които автомобили докарват поредната реколта от зърно, добито с много труд и грижи.

*След залеза –
светулки
и спомени.*

НАДЕЖДА ЗА УТРЕ

Завъртяха се дните и забързаха по своя път. Как да ги догоня, като искам да споделя цялата необхватност на времето. Следвам илюзиите, закачени на облаците. И мислите хвъркати! Следвам ритъма на изгревите и залезите. Нека оставят своя отпечатък върху нас. Важни са не материалните, а духовните неща. Все още карам колелото на живота на бързи обороти. Работа, несвършени дела, устрем към самоусъвършенстване, деца – малките слънца, които ме чакат вечер у дома. Те ми дават надежда за утрешния ден.

*Пролет.
В погледа ми
денят се разлиства.*

СПИРАЛАТА НА ЖИВОТА

В душата ми извираят спомени. Мама, седнала до прозореца с куки в ръце, плете чудни плетеници. Слънчеви зайчета подскачат край нея. През прозореца врабец в стаята наднича. На масата – букет от люляк с аромат на пролет.

Пробожда ме вляво: мама отдавна я няма!

*В погледа
на птица и дете –
невинност.*

По спиралата на живота и аз един ден ще поема към нея.

НЕПРЕЖАЛИМО

Мама пое към Безкрая. Само в сънищата ме навестява.
Очите си изплаках... За болката няма лек. Господ дали ме
чу?

Мир да даде на душата ѝ! Нека почива в мир!
Там, под пръстта, тленността ѝ да покълне в цвете.

*Стари писма
с панделка.
Думи от миналото.*

*Внучето
по губера на мама
с първи стъпки.*

СЕЛО СРЕД РУИНИ

*В утринта
откъснах цветете.
По ръката ми – сълзи.*

Пътека към нищото или към един отминал живот.

Храсти и бурени към запустялото село. Било е някога село! Сега е само руини от срутени домове. Кипял е живот, огнища са горели. Песни и хора са огласяли мегдана. Било е!

Кал и трокот са заличили стъпките на хора и животни. Вятърът е отнесъл последните некролози. Пустош. Гарван е кацнал на дървения електрически стълб. Птища в простора пее псалм за мъртвите. Завали ли дъжд, прелива ги за помен.

Душата ми е свита от вина! Как да я поема цялата? Емиграция и глобализация в търсене на щастие.

В някогашните дворове се пробужда пролетта!

НА КРИЛЕТЕ НА ПЕГАС

Изгарям с чувствата на тъгата, на умората, на нещо безвъзвратно отминало. Животът ми преминава като на забавен каданс. Споделени и несподелени мигове. Какво друго остава? Спасение в писането. Може би е самоизмама... Но там, на брега, ме очаква Пегас, готов да ме отведе в един приказен свят, наречен поезия.

*От изток до запад –
неспирен обход.
Слънцето мери небето.*

Съдържание

С ЦВЯТ НА ЕСЕН	3
СУТРЕШНО КАФЕ	4
КЪМ СПИРКА „ЩАСТИЕ“	5
СТЪПКИТЕ НА ЕСЕНТА	6
СУХАТА РЕКА.....	7
БАГРИ И ЦВЕТА	8
БУРЯ	9
ДЪЖДОВНИ ДНИ.....	10
ЖИВОТЪТ - ПРЕЧУПЕН КЛОН.....	11
ДУШЕВНИТЕ СТИХИИ.....	12
МИГ ЗА ВЕЧНОСТТА.....	13
ЗЛАТНАТА ДРЕХА НА ДЕНЯ	14
АКВАРЕЛ	15
СБОГУВАНЕ С ПТИЦИТЕ	16
ПРОЛЕТНА ПЕСЕН	17
УСМИВКА НА ВЕЧЕРТА	18
КУРБАН ЗА СТИХИИТЕ	19
СЪДБАТА НА МОЛЯКА	20
ВЯРНАТА ПОСОКА.....	21
ЩАСТИЕ.....	22
ПРЕДПРОЛЕТ	23
ЛЕТЕН ДЕН	24

ВЕЧЕР КРАЙ МОРЕТО.....	25
БЕЗКРАЙНО ДЕТСТВО	26
НА ПРАГА Е ДЕНЯТ.....	27
ТРЕВОЖНИ МИСЛИ МЕ СПОХОЖДАТ.....	28
ИЗГРЕВИ И ЗАЛЕЗИ	29
НАТЮРМОРТ С ЕСЕННИ ЛИСТА	30
НОСТАЛГИЯ	31
МРАЗ.....	32
ПРЕД ПРАГА НА ЗИМАТА.....	33
В ЗИМНИТЕ ДНИ РАДОСТ СЕ РАЖДА.....	34
ДИВИ ТЕМЕНУЖКИ.....	35
ПЛАДНЕ	36
ВЕДИ В НОЩТА	37
В СЪРЦЕТО СИ Я НОСЯ.....	38
ПИСМО ДО РОДИНАТА	39
В ЦАРСТВОТО НА МЪЛЧАНИЕТО	40
РОЖДЕН ДЕН	41
В ПРЕГРЪДКАТА НА ПРИРОДАТА	42
НАДЕЖДА ЗА УТРЕ.....	43
СПИРАЛАТА НА ЖИВОТА	44
НЕПРЕЖАЛИМО	45
СЕЛО СРЕД РУИНИ	46
НА КРИЛЕТЕ НА ПЕГАС.....	47

Книги от същия автор

- „С крилете на птица“ (2001) – поезия
- „Между изгреви и залези“ (2009) – поезия и хайку
- „Паяжина от лъчи“ (2010) – поезия (двустранно издание с Иван Северняшки)
- „Кръговрат на чувствата“ (2011) – поезия и хайку
- „Душата ми е влада“ (2014) – поезия
- „Тайнопис по небето“ (2015) – хайку
- „Волтова дъга“ (2016) – sms поезия
- „Знак за жена“ (2016) – поезия
- „Приятелство между редовете“ (2017) – проза
- „Обичаме те, Юлия“ (2017) – проза

Павлина Петкова
ПРЕЗ СЕЗОНИ И ДНИ
Българска, първо издание

Редактор
Александра Ивойлова

Предпечатна подготовка и оформление
АСТАРТА, e-mail: astarta_publ@mail.bg

Формат
Печатни коли

Печат – АСТАРТА, Пловдив